

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **M. H.**, t. č. neznámého pobytu, zastoupený Mgr. Ing. Vlastimilem Mlčochem, advokátem se sídlem Praha 2, Sekaninova 1204/36, proti žalované: **Policie České republiky - Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2176/2, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 9. 2018, č. j. 4 A 50/2018-27,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 9. 2018, č. j. 4 A 50/2018-27, **se ruší** a věc

se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 12. 2017, č. j. KRPA-456210-18/ČJ-2017-000022, ^{správní orgán} I. stupně uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce šesti měsíců; současně stanovil dobu k vycestování žalobce z území ČR do 25 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Důvodem tohoto potupu bylo zjištění, že žalobce ^{pobýval} na ^{území} ČR v období od 23. 11. 2017 do 13. 12. 2017 bez platného víza či jiného oprávnění k pobytu. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne

31. 5. 2018,
č. j. CPR-2186-2/ČJ-2018-930310-V242.

[2] Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze, jenž je shora označeným rozsudkem zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[3] Městský soud vyšel z následujícího skutkového stavu: Žalobce, který měl u sebe biometrický cestovní doklad, vstoupil dne 23. 8. 2017 do schengenského prostoru na základě schengenského víza s délkou pobytu na 60 dní a dne 22. 10. 2017 ze schengenského prostoru vycestoval. Následně, dne 25. 10. 2017, opět přicestoval do schengenského prostoru, tentokrát na základě nově zavedeného bezvízového styku Evropské unie s Ukrajinou; v schengenském prostoru žalobce od té doby pobýval až do 13. 12. 2017. Rozhodná doba, kdy měl žalobce podle rozhodnutí žalované nelegálně pobývat na území ČR, spadá do přechodného období mezi vízovým a bezvízovým stykem mezi členskými státy EU a Ukrajinou, která není upravena přechodnými ustanoveními příslušných unijních předpisů, stanovících podmínky vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí na území Evropské unie. Poté, co žalobci vypršelo schengenské vízum, bylo již v účinnosti nařízení, jež zavádělo částečný bezvízový styk mezi EU a Ukrajinou, pro držitele biometrických pasů – tj. nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2017/850 ze dne 17. 5. 2017, kterým se mění nařízení Rady (ES) č. 539/2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (Ukrajina), (dále jen „nařízení EU č. 2017/850“). Žalobce tak počítal s tím, že po skončení platného povolení k pobytu na základě víza bude moci plynule navázat bezvízovým stykem v délce 90 dnů. Nařízení EU č. 2017/850 ani nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/399 ze dne 9. 3. 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), (dále jen „Schengenský hraniční kodex“) však neobsahují přechodná ustanovení, jež by uvedenou situaci řešila. Mimo to žalobce den po skončení platnosti svého víza území EU opustil a následně do schengenského prostoru znovu přijel, po dobu pobytu disponoval biometrickým cestovním průkazem a celkově prokázal maximální snahu šetřit právního řádu ČR i unijního práva.

[4] Vzhledem k absenci právní úpravy, jež by výslovně řešila přechodné období, a s ohledem na dobrou víru žalobce v oprávněnost pobytu, která nebyla lehkovážná, nýbrž založená na skutečné snaze poznat právní předpisy včetně všech povinností a řádně je dodržovat, bylo podle názoru městského soudu uložení správního vyhoštění nepřiměřeně přísné. Intenzita zásahu, kterou představuje správní vyhoštění, neodpovídala závažnosti žalobcova jednání. Uložení správního vyhoštění žalobci tak bylo v jeho konkrétním případě v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců.

pokračování

[5] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž uplatnila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)

[6] Stěžovatelka předně považuje rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Podle jejího názoru je odůvodnění rozsudku zmatečné a nelze z něj seznat, zda soud žalobcovo jednání považoval za protiprávní (neodůvodňující však uložení správního vyhoštění), anebo zda se žalobce nelegálního pobytu vůbec nedopustil.

[7] Podle stěžovatelky městský soud nesprávně posoudil právní otázku naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka trvá na tom, že žalobce právní předpisy porušil. Žalobce si ještě před vstupem nařízení č. 2017/850 v účinnost vyřídil krátkodobé schengenské vízum typu C s vyznačenou platností od 19. 5. 2017

do 18. 11. 2017 a dobou pobytu 60 dnů. Od 11. 6. 2017, kdy citované nařízení vstoupilo v účinnost, získali držitelé biometrických pasů vydaných Ukrajinou úlevu z vízové povinnosti pro pobyt na území členských států EU. Jiná změna upravující pobytový režim nenastala. Konkrétní podmínky vstupu a pobytu pro všechny občany třetích zemí (lhostejno zda jsou držiteli víz nebo využívají bezvízového styku) na území členských států EU stanoví

čl. 6 Schengenského hraničního kodexu, podle něhož mohou cizinci ze třetích zemí na území členských států vstupovat a pobývat na základě stanovených podmínek, přičemž předpokládaná doba pobytu na území členských států nepřesáhne 90 dní během jakéhokoli období 180 dnů. Stěžovatelka proto zastává názor, že přechodných ustanovení v souvislosti s omezením vízové povinnosti nebylo třeba. Nesouhlasí s názorem městského soudu, že cizinec může na území ČR pobývat nejprve po dobu stanovenou vízem (nejdéle 90 dnů) a následně může navázat bezvízovým pobytem v délce nových 90 dnů. Tímto postupem by byly zcela popřeny podmínky čl. 6 Schengenského hraničního kodexu, neboť skupina cizinců mající v držení biometrický cestovní pas opatřený krátkodobým schengenským vízem, by mohla pobývat na území členských států EU nejprve v rámci uděleného víza a následně pokračovat v bezvízovém pobytu; takovým cizincům by tedy vznikala bezdůvodná neoprávněná výhoda v podobě delšího pobytu na území členských států EU. Jedinou výjimku z uvedeného pravidla, mohou upravit dohody o zrušení vízové povinnosti uzavřené mezi členským státem a konkrétními zeměmi. Uvedenou dohodu Česká republika s Ukrajinou uzavřenou nemá.

[8] Stěžovatelka nesouhlasí ani se závěry městského soudu, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo nepřiměřeně přísné vzhledem k nízké závažnosti žalobcova jednání. Připomněla, že cizinec je před příjezdem na území členských států povinen seznámit se s podmínkami vstupu a pobytu, což ovšem žalobce neučinil, neboť nesplnil přihlašovací povinnost. Nelze mu proto přičítat k dobru, že v dobré víře spoléhal na to, že doba vízového a bezvízového pobytu nejsou ve vzájemném vztahu. V této souvislosti stěžovatelka poukázala na to, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění při spodní hranici zákonné sazby.

[9] Závěrem stěžovatelka uvedla, že jiné posouzení věci by nahrávalo obcházení zákona zneužíváním institutu přiměřenosti při krátkodobých pobytech na území České republiky bez víza, a to i přesto, že by šlo o jednání vědomé a úmyslné. Názor městského soudu by totiž vedl k tomu, že by rozhodnutí o správním vyhoštění zřejmě vůbec nebylo možno vydat pro krátkodobé neoprávněné pobyty, neboť vydání rozhodnutí podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců (s ohledem na dikci § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a téhož zákona) by již bylo vždy nepřiměřené. Uvedený způsob posouzení

však je v rozporu se smyslem i účelem zákona o pobytu cizinců.

[10] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil nejdříve námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Platí totiž, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. Konstantní judikatura zdejšího soudu označuje za nepřezkoumatelné zejména takové rozhodnutí, v němž soud

zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (například rozsudky ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74; citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval

za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci,

na níž je postaven základ žaloby (viz například rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Zároveň ovšem nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014-85).

[14] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatelka vytýká napadenému rozsudku nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost. Podle ustálené judikatury je skutečně rozsudek, z něhož nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení svého rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat, považován za nepřezkoumatelný

(viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2010, č. j. 3 Ads 80/2009-132). Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že městský soud ne zcela jasně vyložil svoji úvahu o nezákonnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, napadený

pokračování

rozsudek nicméně nepřezkoumatelným neshledal. Z odůvodnění je patrné, že městský soud považoval za stěžejní skutečnost, že přechod z vízového pobytu na bezvízový není upraven přechodnými ustanoveními příslušných nařízení EU; absenci výslovné právní úpravy pro uvedené přechodné období tak fakticky zohlednil ve prospěch žalobce. Přihlédl rovněž k tomu, že žalobce prokázal snahu šetřit právní řád České republiky tím, že její území opustil a následně se vrátil v dobré víře, že bude moci navázat bezvízovým pobytem, a že po celou dobu pobytu disponoval biometrickým cestovním pasem. Naopak argumentace městského soudu poukazující na vysokou intenzitu zásahu do práv žalobce, neodpovídající povaze posuzovaného jednání (v němž stěžovatelka spatřuje rozpor s výše uvedenými závěry), se jeví spíše jen jako podpurná a okrajová. Z těchto důvodů proto zdejší soud nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu neshledal a přistoupil k meritornímu přezkumu.

[15] Jádrem kasační argumentace je nesouhlas stěžovatelky s posouzením právní otázky maximální přípustné doby pobytu cizince při přechodu z vízového pobytu na bezvízový. Stěžovatelka považuje za nesprávný názor městského soudu, že dobu pobytu cizince využívajícího bezvízového styku jeho domovské země s členskými státy Evropské unie nelze započít do maximální přípustné doby pobytu 90 dní během období 180 dní, jak je stanovena v čl. 6 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu. Tato námitka je důvodná.

[16] Úvodem je třeba předeslat, že Schengenský hraniční kodex je přímo použitelným předpisem (nařízením), který upravuje překračování jak vnějších, tak vnitřních hranic členských států Evropské unie, a vztahuje se na všechny osoby, včetně občanů EU (čl. 3 ve spojení s čl. 2 odst. 5 tohoto nařízení). Dále je třeba připomenout, že smyslem Schengenského hraničního kodexu je mimo jiné stanovit jasná, jednoduchá a harmonizovaná pravidla týkající se výpočtu povolené délky krátkodobého pobytu v EU (srov. bod 9 preambule uvedeného nařízení).

[17] V hlavě II (Vnější hranice) kapitole 1 (Překračování vnějších hranic a podmínky vstupu) Schengenského hraničního kodexu jsou upraveny podmínky vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí při krátkodobých pobytech na území Evropské unie. Čl. 6 odst. 1 citovaného nařízení konkrétně stanoví:

„Pro předpokládané pobyty na území členských států, které nepřesáhnou 90 dní během jakéhokoli období 180 dnů, kterým se rozumí období 180 dnů bezprostředně předcházející každému dni pobytu, platí pro vstup státních příslušníků třetích zemí tyto podmínky:

a) mají platný cestovní doklad opravňující držitele k překročení hranice, který splňuje tato kritéria:

i) musí být platný nejméně tři měsíce po předpokládaném datu odjezdu z území členských států. V naléhavých případech, které jsou odůvodněné, je možné od splnění této povinnosti upustit,

ii) byl vydán v předchozích deseti letech;

b) mají platné vízum, *pokud je požadováno na základě nařízení Rady (ES) č. 539/2001, ledaže jsou držiteli platného povolení k pobytu nebo platného dlouhodobého víza;*

c) *zduvodní účel a podmínky předpokládaného pobytu a mají zajištěny dostatečné prostředky pro obživu*

jak na dobu předpokládaného pobytu, tak na návrat do své země původu nebo na průjezd do třetí země,

ve které je zaručeno jejich přijetí, nebo jsou schopni si tyto prostředky legálním způsobem opatřit;

d) nejsou osobami vedenými v SIS, jimž má být odepřen vstup;

e) nejsou považováni za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví nebo mezinárodní vztahy kteréhokoliv z členských států, zejména nejsou osobami, jimž má být podle vnitrostátních databází členských států odepřen vstup ze stejných důvodů.“

[18] Z citovaného ustanovení je zřejmé, že disponování platným vízem nebo povolením k pobytu je jen jednou z podmínek vstupu a pobytu na území členských států Evropské unie, tedy i České republiky. Čl. 6 odst. 1 písm. b) Schengenského hraničního kodexu současně reflektuje skutečnost, že státní příslušníci některých třetích zemí vízové povinnosti nepodléhají. Tato eventualita je vyjádřena odkazem na nařízení Rady (ES) č. 539/2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (dále jen „nařízení ES č. 539/2001“). Seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci mají povinnost mít při překročení hranice Evropské unie platné vízum, je uveden v příloze I tohoto nařízení, příloha II pak obsahuje seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni. Jsou-li občané některého třetího státu od vízové povinnosti podle nařízení ES č. 539/2001 osvobozeni, vztahuje se tato úleva v souladu s jeho čl. 1 odst. 2 pouze na pobyty, jejichž celková délka nepřekročí tři měsíce.

[19] Jak správně poukázala stěžovatelka, toto nařízení, respektive jeho přílohy I a II, bylo změněno nařízením EU č. 2017/850 tak, že z přílohy I byl přesunut odkaz na Ukrajinu

do přílohy II nařízení ES č. 539/2001, s tím, že zrušení vízové povinnosti se vztahuje pouze na držitele biometrických pasů vydaných Ukrajinou v souladu se standardy Mezinárodní organizace pro civilní letectví (ICAO). S ohledem na to, jak je konstruován čl. 6 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu (coby obecný předpis, v jehož rámci je přeshraniční pohyb regulován – viz odst. 16 tohoto odůvodnění), tedy držitelům ukrajinského biometrického pasu odpadla pouze jedna z podmínek vstupu a pobytu na území EU.

Za předpokladu, že jejich pobyt nepřesáhne 90 dní během jakéhokoli období 180 dnů (kterým

se rozumí období 180 dnů bezprostředně předcházející každému dni pobytu), nemusejí tedy státní příslušníci Ukrajiny, kteří jsou držiteli biometrického cestovního pasu, nadále splňovat podmínku vyplývající z písmene b) tohoto ustanovení, tedy disponovat platným

pokračování

(krátkodobým) vízem. Tato skutečnost však sama o sobě nemá vliv na použitelnost Schengenského hraničního kodexu; toto nařízení se, jak bylo uvedeno výše, nadále vztahuje na všechny osoby překračující vnější i vnitřní hranice členských států EU.

[20] Okolnost, zda je cizinec od vízové povinnosti osvobozen, se tedy nijak nedotýká maximální přípustné doby pobytu 90 dní v období 180 dní, která vyplývá z uvozující věty čl. 6 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu. K opačnému výkladu nenabízí prostor ani nařízení EU č. 2017/850, kterým bylo upuštěno od vízové povinnosti pro držitele ukrajinských biometrických pasů (nelze z něj dovodit, že se u stávajících pobytů na základě uděleného víza přerušuje dosavadní 180 denní lhůta a začíná běžet nová, odvíjející se ode dne vstupu na území EU na základě bezvízového styku). Lze tedy uzavřít, že odpadnutím vízové povinnosti u státních příslušníků třetích zemí nezanikají ostatní regulativy vstupu a pobytu,

a nadále pro ně mj. platí, že délka jejich pobytu nesmí během období 180 dnů bezprostředně předcházejících každému dni pobytu přesáhnout v souhrnu 90 dní.

[21] Uvedený závěr nepřímo podporuje i právní názor vyslovený Soudním dvorem Evropské unie v rozsudku ze dne 3. 10. 2006, C-241/05, *Bot*. Soudní dvůr zde podal výklad některých ustanovení Úmluvy o provedení Schengenské dohody ze dne 14. 6. 1985, uzavřené mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích (Úř. věst. 2000, L 239, s. 19); pravidla obdobná úpravě nyní účinného Schengenského hraničního kodexu byla zavedena již zakládajícími členy schengenského prostoru.

[22] Ustanovení čl. 20 odst. 1 zmiňované úmluvy opravňuje cizince, kteří nepodléhají vízové povinnosti, volně se pohybovat na území smluvních stran po dobu nejvýše tří měsíců během období šesti měsíců ode dne prvního vstupu, za předpokladu, že splňují podmínky vstupu uvedené v čl. 5 odst. 1 písm. a), c), d) a e) této úmluvy. Článek 5 odst. 1 citované

úmluvy pak stanoví podmínky vstupu cizinců na území smluvních stran Schengenské dohody pro pobyt, který netrvá déle než tři měsíce, obdobně jako čl. 6 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu, tj. povinnost mít platný cestovní doklad [písm. a)], platné vízum [písm. b)], doklady, které prokážou účel a podmínky předpokládaného pobytu včetně zajištění dostatečných finančních prostředků [písm. c)], cizinec není osobou, které má být odepřen vstup [písm. d)], a nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek, bezpečnost státu nebo mezinárodní vztahy některé ze smluvních stran [písm. e)].

[23] V odkazované věci C-241/05, *Bot* se Soudní dvůr Evropské unie zabýval obdobnou situací, jaká nastala v případě nyní projednávaném. Šlo o případ rumunského občana, který pobýval v schengenském prostoru na základě bezvízového styku v období od 15. 8. 2002 do 25. 3. 2003 postupně dva a půl měsíce, dva měsíce a jeden měsíc. Soudní dvůr v citovaném rozsudku vyslovil závěr, že státnímu příslušníkovi třetí země požívajícímu bezvízového

styku se státy Schengenské dohody ze dne 14. 6. 1985 (Úř. věst. 2000, L 239, s. 13-18), není zakázáno volně se pohybovat v schengenském prostoru i po uplynutí přípustné doby pobytu 3 měsíců během období 6 měsíců dle čl. 20 odst. 1 Úmluvy o provedení

Schengenské dohody, avšak „jen za podmínky, že tato osoba znovu vstoupí do schengenského prostoru a k tomuto vstupu dojde po uplynutí doby šesti měsíců ode dne jejího vůbec prvního vstupu do tohoto prostoru. Takovýto nový vstup musí proto být rovněž považován za první vstup ve smyslu citovaného ustanovení, stejně jako vůbec první vstup do schengenského prostoru.“ Ustanovení čl. 20 odst. 1 Úmluvy o provedení Schengenské dohody tak „státnímu příslušníkovi třetího státu nepodléhajícímu vízové povinnosti dovoluje pobývat v tomto prostoru po dobu nejvýše 3 měsíců během po sobě jdoucích období 6 měsíců, za podmínky, že každé z těchto období bude započato takovýmto prvním vstupem“. K otázce možného rizika obcházení pravidel pro dlouhodobé pobyty Soudní dvůr dodal, že je věcí zákonodárce Společenství případně změnit čl. 20 odst. 1 Úmluvy o provedení Schengenské dohody tak, aby kumulací dvou nikoli bezprostředně po sobě následujících pobytů v schengenském prostoru po dobu téměř šesti měsíců nedocházelo k ohrožování pravidel použitelných na pobyty delší než tři měsíce.

[24] Z uvedeného je zřejmé, že zdejším soudem podaná interpretace výše uvedených ustanovení Schengenského hraničního kodexu a nařízení ES č. 539/2001 je konformní s výkladem prakticky stejné unijní úpravy, podaným již dříve Soudním dvorem Evropské unie.

[25] V nyní projednávaném případě žalobce opustil území EU dne 22. 10. 2017, tj. den po skončení platnosti polského víza s platností 60 dní, a vyčerpal tak 61 dní z povolené doby pobytu 90 dní v rámci období 180 dní. Z maximální přípustné doby pobytu mu tedy zbývalo vyčerpat 29 dní. Žalobce se na území Evropské unie vrátil dne 25. 10. 2017, poslední den z přípustného devadesátidenního pobytu tedy připadl na 22. 11. 2017. Žalobci sice již odpadla jedna z podmínek vstupu a pobytu na území EU, tato skutečnost ovšem, jak shora uvedeno, nijak neovlivnila délku přípustného pobytu 90 dní v rámci 180 dní, ve smyslu čl. 6 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu. Setrval-li tedy žalobce na území České republiky, respektive Evropské unie, i po 22. 11. 2017, porušil tím svůj pobytový status. Za této situace Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud pochybil, pokud dospěl k závěru, že žalobce se neoprávněného pobytu na území České republiky nedopustil; je proto naplněn kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[26] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil podle § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. a věc mu současně vrátil k dalšímu řízení, v němž je městský soud vázán právním názorem tohoto soudu, vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[27] Vzhledem k tomu, že byl napadený rozsudek zrušen, rozhodne krajský soud v dalším řízení rovněž o nákladech řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 22. května 2019

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu